

บทนำ

ภาพบนจอทีวีดับวูบลงพร้อมๆ กับที่หญิงสาวอารมณ์ค้าง ดวงตากลมโตเบิกกว้าง แล้วร้องออกมาอย่างเสียดาย ละครตอนบ้าย ที่ติดอยู่ตอนนี้กำลังถึงช่วงที่พระ-นางหนีเข้าป่า ต่อสู้กับผู้ร้าย และ ทั้งสองกำลังเพลิงงพล้ำ คิ้วเธอขมวดเข้าหากันแน่น เม้มปากอย่าง ซัดใจ อดรู้เลยว่าตอนต่อไปเป็นยังไง แน่ละคนร้ายจะต้องถูกจับหรือ อาจจะพบจุดจบสักอย่าง อันที่จริงแล้วเธออยากเห็นว่าตัวโกงจะตาย สาสัมกับความเลวที่ทำมาตลอดทั้งเรื่องไหม และมันจะสาสมใจเธอ ด้วยหรือเปล่า นั่นต่างหากที่หญิงสาวอยากรู้ สายฝนยี่นขึ้นแอมือเท้า สะเวออย่างหาเรื่องกับพี่ชายคนเดียวที่ตอนนี้ยืนถือปลั๊กไฟซึ่งเพิ่งถอด ออกจากเต้ารับมาสดๆ ร้อนๆ

"พี่ฟ้าทำอะไรนะ" ชายหนุ่มผู้พี่ยกคิ้วอย่างยียวนให้น้องสาว แล้ว ทำบู้ยไ้ไปทางห้องครัวด้านหลังบ้านที่ตอนนี้เริ่มมีความเคลื่อนไหว แล้ว

"ไม่เอา!" คนเป็นน้องสาวกอดอกแล้วทิ้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้หวาย ตัวยาว พร้อมทำท่าว่าหากไม่ใช้ข้างมาฉุดคงลากเธอออกจากเก้าอี้

ไม่ได้

"คุณละไม่เรียกนะฝน" คนเป็นพี่บอกน้องสาว ท่าทางของเขา เหมือนกำลังทำเรื่องสนุกที่สุดอย่างหนึ่งในชีวิตอยู่

"ไม่ไป!" น้ำเสียงหวานแต่ตึงต่งเสียงการพูดที่หัวนลั่น ไม่ใช่ เพราะอารมณ์ของผู้พูดในตอนนั้น แต่ด้วยนิสัยที่ป่มเพาะจากสภาพแวดล้อมซึ่งผู้ใกล้ชิดในครอบครัวและเพื่อนเล่นที่เติบโตมาด้วยกัน ล้วนแต่เป็นเพศตรงข้ามเสียทั้งหมด

"แน่ใจนะ" พี่ชายควงสายไฟที่อยู่ในมือเล่นระหว่างพูดไปด้วย เขายอมเสี่ยงอันตรายตั้งปลั๊กทีวีออกเพื่อแลกกับความสุขที่ได้เห็น สายฝน หรือ 'ยัยลิง' ที่เขาเรียกมาแต่เด็กทำหน้าที่นางออดูคล้ายกับหญิงสาวอบบางตัวเล็กๆ แต่กิริยาแบบนี้กลับไม่เข้ากับเจ้าตัวแม่แต่น้อย

"ไม่..." เจ้าของฉายายัยลิงยังคงกอดอกเซิดหน้า จนสายฟ้า... พี่ชายคนเดียวที่มักจะประกาศกับชาวบ้านให้รู้ทั่วกันว่าเขารักน้องมาก ขนาดที่ว่าหากน้องสาวเกิดเดินหกล้มกลางห้างดัง เขาจะเดินเลยไป ชนิดไม่แม้แต่จะมองกลับมา... พยักหน้าหงิกหงักรับรู้ ก่อนทำท่าครุ่นคิดแล้วยิ้มเปล่อออกมา

"ป่าละไม ยัยฝนหัวดี" สายฟ้าตะโกนก้องเรียกหาคุณละไมหรือป่าละไม พี่สาวคนเดียวของประโยชน์ บิดาของทั้งสอง

"เฮ้ย พี่ฟ้า..." สายฝนเลิกเซิดหน้าหันมองพี่ชายตาโต และก่อนที่สายฟ้าจะตะโกนอีกรอบ สายฝนก็กระโดดทีเดียวถึงตัวพี่ชาย จัดการตะบปปากจนเสียงโวยวายนั้นหายกลับเข้าไปในลำคอ กลายเป็นเสียงดังอู้อี้เรียก้องให้ปล่อยมือ หนักเข้าสายฝนก็ได้ยินเหมือนอะไรที่แปลได้ว่าพี่ชายกำลังใช้คำที่รุนแรงสรรเสริญเธออยู่

"อ้อ-อ่า-อ๋น" ถ้าเธอแปลไม่ผิดมันคงต้องเป็นคำว่าอ้อ... ตีต... ฝนอ่า... ซาบซึ่งมาก พี่ชายคนนี้ช่างรักเธอเสียจริงๆ

สายฟ้าพยายามจะแกะมือที่ปิดปากตัวเองอยู่ เขาโวยวายเสียง ฟังไม่ได้ศัพท์ที่ไปเรื่อยๆ แต่สายฝนก็ยังไม่ยอม เธอใช้มืออีกข้างเข้า ล็อกคอกพี่ชายที่สูงกว่า เลยกลายเป็นว่าตอนนี้คนตัวเล็กโดนคนตัวใหญ่ ใช้หลังดันยกขึ้นมาทั้งตัว แต่เธอก็ยังไม่ยอมปล่อยมือทั้งสอง เลยอยู่ใน ท่าทางเหมือนนักมวยปล้ำที่กำลังทำท่าเสดล็อกแบบประหลาดๆ อยู่

"หยุดเดี๋ยวนี้ละ!" แคน้ำเสียงเฉียบขาดของหญิงสูงวัยที่ยืนอยู่ หน้าประตูก็ทำให้สองพี่น้องหยุดการกระทำใดๆ เปลี่ยนท่าทางมายืน เรียงแถวหน้ากระดาน แล้วฉีกยิ้มอย่างหวานที่สุดไปทางเจ้าของเสียง ห้าม บ้าละไม่ยืนเท้าสะเอวพร้อมๆ กับส่ายหัวไปมาอย่างระอา มือ ของหญิงสูงวัยกำตะหลิวเอาไว้บ่งบอกถึงกิจกรรมที่กำลังทำค้างอยู่

"เล่นอะไรกันเป็นเด็กๆ ไปได้"

"ก็พี่ฟ้าแหละแกล้งฝนก่อน" สายฝนรีบปิดความผิดทันที เธอ หันไปทางพี่ชาย ยกคิ้วหลิวตาว่าเธอได้เปรียบแล้ว แต่สายฟ้ากลับ หันมายิ้มยิงฟันให้น้องสาว

"ฟ้าผิดเองครับบ้าละไม่ ที่จริงฟ้าแค่อยากให้ฝนไปช่วยบ้าละไม่ ในครัวเร็วๆ เท่านั้นเอง แต่ไม่นึกเลยว่าน้องจะไม่เห็นความหวังดีของ ฟ้า กลับมากระโดดแ่งใส่ เล่นอะไรก็ไม่รู้เป็นเด็กๆ จนต้องลำบาก ให้บ้าละไม่มาห้ามแบบนี้" สายฝนอ้าปากค้างเมื่อเห็นพี่ชายตีหน้า ใสชื่อเล่นบทตัวละครผู้หวังดีที่น่าสงสาร สายฟ้าทำตัวย้อนวัยกลับไป เป็นเด็กชายตัวเล็กๆ ที่ช่างประจบประแจงผู้ใหญ่ เขาเป็นคนที่รู้ว่า กับใครควรจะทำอย่างไร ต่างจากน้องสาว

สายฝนเป็นคนตรงไปตรงมากับตัวเอง ชัดเจน และจะไม่ทำอะไร ที่ตัวเองเห็นว่าเป็นการกระทำที่น่าเกลียดแบบที่พี่ชายเธอทำ และนั่น ทำให้สายฟ้ามักเป็นคนถูกเสมอ ตอนนี้เธอต้องตีหน้าแข็งที่เห็นบ้าละไม่ ยิ้มเป็นผู้ใหญ่ใจดี ลูบหน้าลูบหลังหลานชายคนโปรดที่เข้าไปเกาะแขน กอดเอวอย่างเอาใจ ก่อนหันกลับมาทางจำเลยที่ยืนทอดน่องยอมรับ

ชะตากรรมของตัวเอง ป้าละไม่เปล่งน้ำเสียงเจ็บขาดอย่างที่เคยทำมาตลอดเกือบยี่สิบปีเหมือนเมื่อตอนที่เด็กหญิงสายฝนไปเล่นคลุกดินโคลนหลังบ้านแล้วกลับมาอมแมมไม่มีผิ

"ยัยฝน"

"ซา..." เธอลากเสียงยาวขานกลับไป ดูเอาเถิดป้าละไม่ เมื่อครู่ยังยิ้มน้อยใหญ่ให้หลานชายสุดที่รัก แต่พอมาเป็นเธอ ป้าละไม่กลับคล้ายคุณครูผู้เข้มงวดในวิชาการเรียนเมื่อสมัยมัธยมต้น และแน่นอนว่าสายฝนเกลียดวิชาการเรียน เธอไม่เข้าใจว่าทำไมถึงต้องทำอะไรยุ่งยากประตืดประตอยแบบนี้ด้วย

"สายฝน"

"ซา...ป้าละไม่" หน้าตาเหม็นเบื่อของเธอคงทวนอารมณ์และจวนจะทำให้ป้าละไม่ความดันขึ้นแล้ว

"เข้าครัว" คำสั่งเจ็บขาดของป้าละไม่เหมือนกียอตินที่ฟันฉับลงมาบนคอของเธอ ที่จริงแล้วสายฝนคิดว่าเธออาจจะยอมตายเสียดีกว่าที่จะต้องเข้าครัว

"ฝนต้องไปทำธุระให้พ่อ เดี่ยวไม่ทัน" มีเพียงทางออกนี้ถึงจะต่อลมหายใจเธอได้

"เดี๋ยวพี่ฟ้าไปให้ มีอะไรว่ามา วันนี้พี่ว่าง จะบริการน้องรักเต็มที่" ทางออกไม่ได้ผล เธอรู้อยู่แล้วว่าพี่ชายจอมยุ่งของเธอต้องหาทางกันท่า เพื่อกระทำการที่สายฝนประณามว่าโรคจิตอย่างการแก๊งน้องให้สำเร็จ โชคไม่ดีของเธอที่วันนี้สายฟ้าไม่มีสอน แถมยังกลับมากินข้าวบ้านทั้งๆ ที่ปกติอาศัยอยู่คอนโดฯ ใกล้ที่ทำงาน

ใครจะรู้ว่าผู้ชายหน้าตายท่าทางทวนเบื้องกลางเวลาทำงานจะกลับกลายเป็นอาจารย์ที่เรียบร้อย สุภาพไม่มีที่ติ ผู้กินตำแหน่งรองหัวหน้าภาควิชาบริหารธุรกิจในมหาวิทยาลัยชื่อดังของรัฐแห่งหนึ่ง อีกทั้งยังเป็นอาจารย์สอนพิเศษอีกหลายสถาบัน สำหรับสายฝนแล้ว

พี่ชายของเธอเหมือนจิ้งจอกตึๆ นี่เอง

"วันนี้มีอะไรกินครับป้าละไม" สายฟ้าเดินมากอดคอน้องสาว เขายังคงเล่นบทชายหนุ่มผู้แสนดีไม่ต้องการให้น้องลำบาก

"มีแกงส้มชะอมทอด ยำถั่วพู น้ำพริกปลาทุพริ้อมผักเคียงจะป้ายังทอดปลาทุไว้สามตัวเพราะรู้ว่าพ่อฟ้าชอบด้วยนะ"

"โห น้ากินจังเลยครับ ชอบคุณครับป้า" สายฟ้าทำตาโตเป็นประกาย แต่สายฝนกอดตาแล้วทำปากขมขมบิบ อยากจะเปล่งเสียงกระซอกหน้ากากจิ้งจอกเจ้าเล่ห์เสียให้เซ็ด แต่ติดที่ว่าความรักความเอ็นดูมันบังตาป้าละไมไปเสียแล้ว ยามนี้สายฟ้าทำอะไรคงถูกไปหมด ที่ถูกคือสายฟ้ามักถูกเสมอสำหรับป้าละไม

"แล้วป้าละไมจะให้น้องฝนที่รักทำอะไรครับ"

"โฆลกน้ำพริก"

"อะฮ้า...โฆลก-น้ำ-พริก" สายฟ้ามีสีหน้าปริตี้เปรมยั้งนักขณะที่ทวนคำพูดของป้าละไมแบบซ้ำและชัดซ่างๆ หูของเธอ

"เออละ ตามมาได้แล้วยัยฝน ป้าจะให้เรายังปลาด้วย เตี่ยจะไม่ทัน" ป้าละไมเดินลับร่างเข้าไปในครัวพร้อมๆ กับเสียงของสายฟ้าที่ดังซ่างๆ หูเธอว่า

"ย่างปลาทุให้สนุก โฆลกน้ำพริกให้อร่อยนะจ๊ะ...น้องสาว" สายฟ้าลอยหน้าลอยตา นิ้วควงกุญแจรถพร้อมที่จะออกจากบ้าน เขาแน่ใจว่าตุระของพ่อที่ยัยลิ่งน้องเขาพูดถึงคงไม่มีจริง มันเป็นแค่ข้ออ้างเอาตัวรอดเล็กๆ แต่ในเมืองานอดิเรกของเขาคือการแกลิ่งน้องสาว สายฟ้าเลยจะทำให้เรื่องโกหกนั้นแนบเนียนเสียหน่อยโดยการหายออกจากบ้านไปสักชั่วโมงหรือสองชั่วโมง แต่แทนที่จะได้เดินออกไปอย่างสง่าผ่าเผยก็ต้องเสียหลักล้มคะมำไปด้านหน้า หัวใจเจ็บตัวถ้าเอามือยันพื้นไว้ไม่ทัน สาเหตุเพราะมีลิ่งตัวตึยื่นขาเข้ามาซัด

"อ๊ะ โทษที พี่ชายเดินตึๆ หน้อยสิ อ่อ...ระวังหางจะโผล่เข้า

ลั้กวันนะ" สายฝนกั้มหน้ามาจ้องตาพีชายเขม้ิง แล้วกั้ดพันพู่ดอย่าง
แค้นเคื่อง แต่การเอาค้ินเล็ก ๆ น้อย ๆ ของน้องสาวไม่ได้ทำให้สายฟ้า
หมดสนุก เขายังคงยี้มให้กั้บสายฝนอย่างยี้ยวนก่อนที่จะลุกข้ืนเดิน
ผิวปากจากไป ปล่อยให้สายฝนเดินไหล่ตกตามเสียงของป่าละไม่เข้า
คร้ว ...ไม่มีอะไรสนุกยี้งไปกว่การแกล้้งน้องอ้ีกแล้ว

บทที่ 1

เพื่อฟ้าออกดอกชูช่อตามแนวรั้วบ้านอย่างที่ในปัจจุบันยากจะ
ได้เห็นพรรณไม้ชนิดนี้เติบโตจนมีขนาดสูงกว่าตัวคน และออกดอก
ได้อย่างงดงามเต็มต้นเช่นนี้ ความสวยงามของใบประดับนั้นเป็นของ
ตกแต่งชั้นเยี่ยม ช่วยระบายสีชมพูเข้มตามแนวรั้วไม้ที่ทรุดโทรมไป
ตามกาลเวลาให้กลับมีชีวิตชีวาสดใสขึ้นมาอย่างน่าประหลาดใจ

ริมคลองซานเมืองกรุงเป็นที่ตั้งของบ้านขนาดกลางหลังหนึ่ง
ตัวเรือนปลูกสร้างด้วยไม้และทาสีขาวทั้งหมด แต่เดิมนั้นด้านล่างยก
สูงขึ้น เว้นพื้นที่ว่างใช้เป็นใต้ถุนเรือนตามแบบนิยมในสมัยก่อน ต่อ
เมื่อกาลเวลาล่วงมาหลายปี สมาชิกครอบครัวเพิ่มขึ้น และเข้าสู่ยุค
สมัยหนึ่งที่ต้องรับสิ่งใหม่ๆ เข้ามา จึงได้มีการดัดแปลงด้าน
ล่างให้เป็นพื้นที่ใช้สอยภายในบ้านโดยการเอาไม้มากันโดยรอบ ปิด
ทับทำเป็นห้องแล้วเจาะหน้าต่างหลายบานเพื่อให้ลมในเมืองร้อนพัด
ระบายถ่ายเท ช่วยให้ผู้อยู่อาศัยนั้นอยู่สบาย

ในส่วนด้านหน้าจากประตูบ้านทำเป็นระเบียงไม้เตี้ยๆ เปิดกว้าง
ตั้งเก้าอี้และโต๊ะไม้เล็กๆ เอาไว้ใช้เป็นที่รับมิตรสหายยามมาเยี่ยมเยือน

จากระเบียงไม้ั้นพื้นถูกปุ้ด้วยอิฐมอญโบริภณววงสล้บกัันเกิด้เป็นลวตลยอ่อย่างง่ายๆ ดูเป็นระเบียงเรียบร้วยร้อย ทำเป็นทางเดินออกไ้ไปเพื่อพบกัับพื้นท้ี่ส่วนด้้านข้่างท้ี่เป็นพื้นปูน จากประตุ้ร้้วบ้านเข้าไ้ไปยังส่วนต่อเติมด้้านข้่างล้้าหรับใ้ใช้เป็นโรงรถขนาดสองคัันจอดไ้ได้อย่างสบาย ในส่วนด้้านหลังบ้านถูกต่อเติมใ้เป็นห้องคร้วขนาดใ้ใหญ่ท้ี่ดูท้ันสมั้ยเกินกวั่าจะเป็นคร้วใ้ในบ้านรูปร้างหน้าตาใ้ไทยๆ แบบนี้ไ้ได้

ด้วยอุปกรณ์เครื่องคร้วท้ี่ใ้สอยสะดวกสบายอ่อย่างหม้อหุงข้าวระบบดิจิตอล คอนโทรลท้ี่เพียงแ่ก่กดปุ่มเดียวก็จะสามารถนเรมิด้ข้าวท้ี่หุงอ่อย่างพอเหมาะ เต่าไฟฟา ไม้โครเวฟ ตู้เย็นรุ่นใ้ใหม่ล้้าสุดมีชอ่กค่นน้ำเย็นโดยไ้ไม่ต้องเปิดประตุ้ และยังมีระบบก้้าจ้ัดกลัันแบบชนิดท้ี่ไ้ไม่ต้องพ้ิงเคล้็ดล้ับคู้คร้วอ่อย่างการใ้ใส่ถ้่านหุงต้้มเข้าไ้

ท้ั้งท้ี่ปกตใ้แล้วเครื่องคร้วหรืออุปกรณ์ไฟฟา้ก็มีอายุการใ้ใช้งานหลายปี แ่แต่คร้วบ้านนี้กลับเปล้ียนของใ้ใหม่อู่เสมอ เนื่องจากคุณประโยชน์ เจ้าของบ้านเป็นผู้นิยมใ้ในเรื่องการทำอาหาร อี้กท้ั้งยังเป็นเจ้าของร้านอาหารชอ่ด้งถึงสามแห่งช้่งมีชอ่ร้านและกิตติศัพท์ด้้านความอ่ร่อยแ่ต๊กต่างกัันไป เพราะแ่แต่ละร้านนั้นชอ่อาหารจันเต้ดคนละประเภทกััน

ถึงแม้่ตอนนี้ประโยชน์ไม่มีเวลาเข้าคร้วแล้ว แ่แต่ก็ยังมีละไมพ้ี่สาวคนเดียวของเขาช้่งนิยมช้่นชอ่บการทำอาหารไม่ต่างกัันเป็นผู้นใ้ใช้ห้องคร้วท้ี่เขาแ่สนจะภาคภูมิใ้ใจนี้แ่แทน ละไมหรือคุณละไมท้ี่หลานๆ มักจะเรียกหยอกกลับหลังนั้นเข้ามาอู่ใ้ในบ้านหลังนี้ต้ังแต่ตอนที่สามีของเขาเสียช้ีวิตจากอุบัติเหตุรถคว่าเมื่อเกือบยี่สิบปีกัอน ประโยชน์เห็นว่่าพ้ี่สาวท้ี่ออกเรื่อ่นไปด้ัวคนเดียว ลูกหลานไม่มี ก็เลยรับมาอู่เสียด้้วยกัน และจะไ้ด้มีคนคอยอบรมป้่มนิสัยเจ้าด้ัวน้อ้อยๆ ของเขาท้ั้งสองคนท้ี่ผู้เป็นมารดาใจร้วยท้ั้งไปอ่อย่างไม่แ่ยแ่ส แ่แต่เรื่องนั้นกั็นานมาแล้ว ประโยชน์ไม่โทษว่่าเป็นความผิดใคร เขาขอมรับล้ิ่งท้ี่เกิด้ขึ้น

แล้วมองไปข้างหน้าแทน

เนื่องจากผู้เป็นพ่อทำงานหนักสร้างรากฐานให้กับครอบครัว ทั้งสายฟ้าและสายฝนจึงถูกป่าละไมจอมเหี้ยมแต่ใจดีเลี้ยงดูมาแต่เล็กสายฟ้ากับสายฝนห่างกันสามปี ภายใต้การหยอกแสบๆ คันๆ นั้น ทั้งสองมีความรักต่อกันอย่างมาก ย้อนไปเมื่อตอนที่น้องสาวเกิดสายฟ้าเบิกตากว้างแล้วร้องอย่างดีใจว่า

‘ไซโย มีของเล่นใหม่แล้ว’

ตอนนั้นใครได้ฟังก็พากันเอ็นดูเด็กน้อย ถึงตอนนั้นก็เห็นเป็นเรื่องขำขันน่ารักๆ แต่สำหรับสายฝนแล้ว เธอเห็นว่าพี่ชายเป็นคนมั่นคงตั้งขุนเขา มีความพยายามและมานะอดทนเป็นเลิศในทุกๆ ด้าน และแน่นอน มันรวมถึงเรื่องที่เขาพูดตอนเห็นหน้าเธอครั้งแรกเมื่อยี่สิบห้าปีที่แล้วด้วย

สำหรับสายฟ้านั้นได้เปรียบตรงเป็นผู้ชายและเป็นลูกคนโต ดังนั้นพอสายฟ้าทำอะไรแผลงๆ เข้าหน่อยถึงจะโดนป่าละไมว่ากล่าว แต่เธอก็มักจะโทษว่าเป็นเพราะสายฟ้าเป็นเด็กผู้ชาย ต่างจากสายฝนที่ละไมคิดว่ายังไงหลานคนนี้ก็เป็นผู้หญิง ต้องเรียบร้อยตามแบบฉบับนางเอกละครวิทยุยามบ่ายที่เธอชอบฟัง จึงกลายเป็นว่ายิ่งสายฟ้าโตขึ้นเท่าไร สายฝนก็ยิ่งโดนเคี่ยวเข็ญหนักขึ้นเท่านั้น

ป่าละไมมักจะพร่ำสอนถึงการเป็นกุลสตรี เรียบร้อย ค่อยๆ เดิน ค่อยๆ พูด ไม่เสียงดัง ไม่มึงมาพาไว้อย่างไร ไม่กระโดดโลดเต้น ต้องหัดทำอาหารให้อร่อยให้หน้าตาสวยงามดูน่ากินเอาไว้เป็นเสน่ห์ปลายจวักสามีรักสามีหลงไปจนตาย แล้วสายฝนก็จะทำหน้าที่เหมือนเชิงๆ หรือไม่บางทีก็เหมือนเห็นโลกกลมดินทลายอยู่เบื้องหน้า

ยิ่งเวลาเข้าครัว ถึงจะมีห้องครัวที่จัดอย่างสวยงามและอุปกรณ์ที่ทันสมัยเพียงพร้อมเพียงใด แต่หากวันนั้นมีเมนูที่ป่าละไมเห็นควรรที่จะใช้อะไรที่เป็นวิธีการแบบเก่าหน่อย เธอก็จะเลือกใช้วิธีนั้น ดังเช่น

วันนี้ที่สายฝนโดนพี่ชายใช้กำลังภายในปลัดดันเข้าครัวมา

"ไอ้ยี้ มันอะไรกันเนี่ย" สายฝนชะโงกหน้าไปสัมผัสความร้อนของเตาถ่านที่เริ่มมีเปลวปะทุขึ้นมาเพื่อดูว่าไฟได้ที่หรือยัง ในมือของหญิงสาวถือพัดสานด้วยตอก โบกมันเร็วๆ เร่งความร้อนของเตา ช่างตัวมีถาดสแตนเลสที่มีปลาทุตัวใหญ่สองตัวหอบใบตองเรียบร้อยไว้รอท่า

"น้ำพริกปลาทุซื้อหน้าปากซอยเขาก็ได้ ทำไม่ต้องทำให้ยุ่งยากด้วยวะเนี่ย" เธอบ่นพร้อมกับเอาตะแกรงวางไว้บนเตา มีเสียงกระแอมกระไอปรามมาจากด้านหลัง สายฝนหันมองลอดบานเกล็ดเข้าไปด้านในก็เห็นป้าละไม่กำลังถลึงตาตุๆ ใส่เธออยู่ หญิงสาวยิ้มแห้งแล้วหันกลับมาทำปากขมขมบิบ

"ยิ่งแกยิ่งหุตี พับผ่าเถอะ" ย่างปลาไปมองป้าไป พอเห็นป้าละไม่หันไปทำอย่างอื่นสายฝนก็ค่อยๆ หยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาแล้วต่อสายด่วนไปยิงเพื่อนสนิท

"ลิงจ๋อเรียกเสื่อสาว สถานการณ์คับขัน มาช่วยด่วน"

"หีม...ลิงเหรอ" วันดีหรือไค้ดลัับเสื่อสาวที่ตอนนี้กำลังมีความสุขกับที่นอนนุ่มๆ และแอร์เย็นๆ ใช้พลังใจอย่างมหาศาลในการยื่นมือไปตะปะบทุโทรศัพท์ที่ตั้งไว้บนโต๊ะข้างเตียงนอนขึ้นมา

"นี่นอนอยู่ละสิ ลุกขึ้นมาเลยนะ เห็นแก่ความเป็นเพื่อนกันเถอะ วันนี้ไอ้พี่ฟ้ามันเล่นงานเสี่ยฉันต้องเข้าครัวกับป้าละไม่"

"งีม...ลิง เจี้ยกๆ" แต่เสื่อสาวกลับทวนคำซ้ำไปมาอย่างคนที่ไม่ค่อยมีสติอยู่กับตัว

"เป็นไรไป...อย่าบอกนะว่าไปซุ่มถ่ายรูปดาราท่าสกุ๊ปพิเศษของแกจนไม่ได้หลับไม่ได้นอนอีก" คิดแล้วมันน่าโมโหที่เพื่อนไม่ยอมตื่น

"เจี้ยกๆ"

"เลิกเจี้ยกได้แล้ว มาช่วยเอาตัวฉันออกจากครัวหน่อย"